

Η μάχη του ασφαλιστικού

Δεν είναι η πρώτη φορά που μια κυβέρνηση επιχειρεί να ξηλώσει το ασφαλιστικό σύστημα, πατώντας πάνω στην άσχημη κατάσταση στην οποία αυτό έχει περιέλθει. Ούτε περίμεναν τα μνημόνια για να αρχίσουν την επίθεση σε βάρος των εργατικών δικαιωμάτων και ειδικότερα στο κομμάτι της κοινωνικής ασφάλισης. Η προπαγάνδα ότι για τα ελλείμματα των ταμείων φταίνε δήθεν οι παλιότερες γενιές εργαζομένων είναι τουλάχιστον αισχρή, αλλά έχει ξεκάθαρο πολιτικό στόχο: να σπείρει τη διχόνοια ανάμεσα στους εργαζόμενους και στους συνταξιούχους. Για να προωθήσουν την απαλλαγή του κράτους-εργοδότη και του κάθε εργοδότη από τις ασφαλιστικές εισφορές που υποχρεούνται να καταβάλουν στα ταμεία. Και για να προσφέρουν στις ιδιωτικές ασφαλιστικές εταιρείες νέους πελάτες για την κερδοφορία τους.

Με κάθε τρόπο, προσπαθούν να κάνουν τους εργαζόμενους να ξεχάσουν ότι οι ασφαλιστικές εισφορές, όπως κι αν τις βαφτίζουν (εισφορές των εργοδοτών, κρατική εισφορά, εισφορές των εργαζομένων) στην πραγματικότητα είναι **κομμάτι του μισθού**, που πρέπει να καταβάλουν τα αφεντικά στους εργαζόμενους. Ούτε χάρες μας κάνουν λοιπόν, ούτε δώρα.

Υποτίθεται ότι οι υψηλές συντάξεις είναι η αιτία της εξάντλησης των αποθεματικών των ασφαλιστικών ταμείων. Και κάνουν γαργάρα την κλοπή που έχει συντελεστεί, όλα τα χρόνια που υπάρχουν ασφαλιστικά ταμεία, από τις κυβερνήσεις και τους επιχειρηματίες. Με τον τρόπο που δέσμευαν υποχρεωτικά τα αποθεματικά των ασφαλιστικών ταμείων και την υποχρέωσή τους να λαμβάνουν έντοκα δάνεια για την εξόφληση των υποχρεώσεών τους. Με τα θαλασσοδάνεια. Με το ληστρικό τζογάρισμα των αποθεματικών στο χρηματιστήριο. Με την χρήση των αποθεματικών για την ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών και με το κούρεμα των ομολόγων. Με την μη καταβολή των ασφαλιστικών εισφορών από τους εργοδότες και τις ευνοϊκές γι' αυτούς ρυθμίσεις στις οποίες οδηγήθηκαν τα ασφαλιστικά ταμεία, σε βάρος αυτών των τελευταίων. Ούτε μιλάνε για την εκτόξευση της ανεργίας (με περισσότερους από 1 εκατ. εγγεγραμμένους άνεργους στον ΟΑΕΔ), για την ανασφάλιστη εργασία και για τις ελαστικές μορφές απασχόλησης που στερούν

Η μάχη του ασφαλιστικού...

Συντάχθηκε απο τον/την Ergatiki Dimokratia

Κυριακή, 06 Μάρτιος 2016 07:55 - Τελευταία Ενημέρωση Κυριακή, 06 Μάρτιος 2016 07:59

ασφαλιστικές εισφορές. Κι όσο για τις «μεγάλες» συντάξεις μιας κάποιας εποχής, καμιά κουβέντα αν δικαιολογούνταν από μεγάλες ασφαλιστικές κρατήσεις ή όχι.

Το ασφαλιστικό σύστημα έχει τα κακά του τα χάλια, αλλά όχι για τους λόγους που επικαλούνται οι κυβερνώντες, οι «θεσμοί» των δανειστών και οι εργοδότες. Τα ασφαλιστικά ταμεία έχουν πρόβλημα γιατί βρέθηκαν κάτω από τον έλεγχο και τη διαχείριση των αρρακτικών του κεφαλαίου, είτε μέσω των διορισμένων από τις κυβερνήσεις διοικήσεων των ταμείων, παίζοντας συνειδητά το ρόλο που τους ανέθεσαν οι πολιτικοί τους προϊστάμενοι, είτε μέσω της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας που έκανε πρωταθλητισμό στον κρατικό και στον εργοδοτικό συνδικαλισμό, γράφοντας στα παλιά της τα παπούτσια τα συμφέροντα των εργαζομένων και των συνταξιούχων. Εξυπακούεται βέβαια ότι κανείς δεν πέρασε το κατώφλι της αστικής «δικαιοσύνης». Αντίθετα: για τις υπηρεσίες τους πληρώθηκαν αδρά. Άξιος ο μισθός τους!...

Δυστυχώς, οι συνθήκες που επικρατούν στο εργατικό κίνημα αφήνουν περιθώρια ώστε η αστική προπαγάνδα για το ασφαλιστικό να βρίσκει έδαφος ακόμα και ανάμεσα στους εργαζόμενους. Αλλά όσοι παρασύρονται από τέτοιες ερμηνείες, καλό είναι να αναρωτηθούν: πόσοι εργαζόμενοι έχουν σήμερα την οικονομική δυνατότητα να πληρώνουν για ιδιωτική ασφάλιση; Κι αν το ασφαλιστικό σύστημα αντιμετωπίζει τόσα προβλήματα, παρά τις κρατικές «εγγυήσεις» για τη βιωσιμότητά του, ποιος εγγυάται τη βιωσιμότητα των ιδιωτικών ασφαλιστικών προγραμμάτων; Θυμάται κανείς το σκάνδαλο της Enron στις ΗΠΑ και τη χρεοκοπία της το Νοέμβρη του 2001; Θυμάται κανείς την καταστροφή που προκάλεσε στο ασφαλιστικό και συνταξιοδοτικό πρόγραμμα των εργαζομένων της αυτή η χρεοκοπία;

Το εργατικό κίνημα δεν πρέπει να μείνει με τα χέρια κάτω σε αυτή τη μάχη. Κανένας συνταξιούχος δεν αντέχει να κοπούν κι άλλο οι συντάξεις, κανένας εργαζόμενος δεν αντέχει να ανέβουν κι άλλο τα όρια συνταξιοδότησης και να αυξηθούν ξανά οι ασφαλιστικές του εισφορές. Αν θέλουμε ένα ασφαλιστικό σύστημα βιώσιμο, για τις ανάγκες των εργαζομένων και των συνταξιούχων, το εργατικό κίνημα πρέπει να βρει τη δύναμη να επιβάλει μέτρα, πέρα από αυτά που επεξεργάζονται η αστική τάξη της χώρας, η όποια αστική κυβέρνηση «δεξιά» ή «αριστερή», και οι εκπρόσωποι των δανειστών του ελληνικού κράτους και του εγχώριου τραπεζικού συστήματος.

Πόσο παράλογη φαντάζει η απαίτηση για αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης, όταν ο ένας στους τέσσερις εργαζόμενους στην Ελλάδα είναι άνεργος! Αντί να μειωθούν τα όρια ηλικίας για να χτυπηθεί η ανεργία, τα επιτελεία της ντόπιας και της διεθνούς αστικής τάξης επεξεργάζονται τρόπους να μας πεθάνουν, προτού βγούμε στη σύνταξη, για να έχουμε

Η μάχη του ασφαλιστικού...

Συντάχθηκε απο τον/την Ergatiki Dimokratia

Κυριακή, 06 Μάρτιος 2016 07:55 - Τελευταία Ενημέρωση Κυριακή, 06 Μάρτιος 2016 07:59

«βιώσιμο ασφαλιστικό σύστημα»! Κατά τα άλλα, η δυνατότητα για προγράμματα ιδιωτικής ασφάλισης θα προσφέρει λύσεις μονάχα σ' εκείνους που θα έχουν οικονομική άνεση, δηλαδή όχι στους εργαζόμενους, αλλά στα στελέχη των επιχειρήσεων, του κρατικού μηχανισμού και στους επιχειρηματίες. Οι εργαζόμενοι θα βρουν ανάπαυση « εν τόπω χλοερών».

Πόσο παράλογη φαντάζει η απαίτηση για αύξηση των ασφαλιστικών εισφορών των εργαζομένων, ειδικά στα μάτια εκείνων που βλέπουν ότι η προοπτική μιας αξιοπρεπούς σύνταξης ή έστω κάποιας σύνταξης ο,τι να 'ναι, απομακρύνεται κάθε μέρα και περισσότερο! Αντί να αυξηθεί η απασχόληση, μειώνοντας τον εργάσιμο χρόνο όσο χρειάζεται, χωρίς μείωση μισθών, ώστε κανείς να μην είναι άνεργος και να αυξηθούν δραστικά οι ασφαλιστικές εισφορές, συζητάνε την αύξηση των εισφορών των εργαζομένων. Δηλαδή, να πληρώνουν ολοένα περισσότερα για ένα σύστημα που προσφέρει ολοένα λιγότερα, με ξεκάθαρη προοπτική να πάψει να προσφέρει οτιδήποτε! Κατά τα άλλα, το αστικός κράτος είναι κράτος «πρόνοιας» και εφαρμόζει πολιτικές υπέρ των κοινωνικά ασθενέστερων!

Πόσο παράλογη φαντάζει η απαίτηση για παραπέρα μείωση των συντάξεων, που ήδη έχουν μειωθεί δραματικά, όταν οι περισσότεροι συνταξιούχοι πλήρωναν ως εργαζόμενοι ένα σκασμό λεφτά, για να μπορούν στα γεράματά τους να έχουν μια αξιοπρεπή ζωή! Τώρα, προσπαθούν να μας πείσουν ότι φταίνε οι συνταξιούχοι για το χάλι του ασφαλιστικού συστήματος, λες και τόσα χρόνια εισφορών, οι κρατήσεις δεν γίνονταν απ' τους μισθούς τους (αφού ακόμα και οι λεγόμενες «εργοδοτικές εισφορές», στην πραγματικότητα, κομμάτι του μισθού ήταν) παρά τις έπαιρναν οι παλιότερες γενιές εργαζομένων από τις τσέπες των νεότερων!

Πόσο παράλογη φαντάζει η «διάσωση» του ασφαλιστικού συστήματος από τους υπεύθυνους της διάλυσής του και της κλοπής των αποθεματικών του! Αντί το εργατικό κίνημα να πάρει το ασφαλιστικό σύστημα στα χέρια του, να περάσει η διοίκηση και ο έλεγχός της στους εργαζόμενους και στους συνταξιούχους για να προστατέψουν τις εισφορές τους και τις συντάξεις τους, αντί η δημιουργία ενός ενιαίου ταμείου ασφάλισης, για όλους τους εργάτες και τους υπάλληλους, να επιβληθεί από τους ίδιους, με εξίσωση των ασφαλιστικών δικαιωμάτων προς τα πάνω, έρχονται τα αρπαχτικά για να επιβάλουν στα αμνοερίφια νέες σφαγές, δήθεν για να σώσουν το ασφαλιστικό σύστημα!

Για κάθε εργαζόμενο και συνταξιούχο, τα παραπάνω αποτυπώνουν αυτό που διαισθάνεται και του τριβελίζει το μυαλό και αυτό που αντικειμενικά είναι αναγκαίο για τα συμφέροντά του αλλά ούτε καν τολμά να το σκεφτεί. Γιατί το εργατικό κίνημα, όπως είναι, δεν τον πείθει ότι είναι δυνατό, αποφασισμένο, ικανό να επιβάλει τα θέλω του σε βάρος των

Η μάχη του ασφαλιστικού...

Συντάχθηκε απο τον/την Ergatiki Dimokratia

Κυριακή, 06 Μάρτιος 2016 07:55 - Τελευταία Ενημέρωση Κυριακή, 06 Μάρτιος 2016 07:59

αφεντικών και τους κράτους.

Κάθε στιγμή που περνάει φαίνεται πιο καθαρά ότι το εργατικό κίνημα έχει μπροστά του μία και μόνη προοπτική: να σηκώσει το βάρος μιας γενικής πανεργατικής απεργίας που θα έχει διάρκεια και αποτέλεσμα. Ανασυντάσσοντας τις γραμμές του, με τη συγκρότηση του ενιαίου εργατικού μετώπου, να κινητοποιήσει τις πλατιές μάζες των εργαζομένων που παραμένουν απογοητευμένες και θυμωμένες στην άκρη. Διαφορετικά, θα πληρώσει το τίμημα της απαξίωσης, από εκείνους τους οποίους τάχθηκε να υπερασπίζει: τους εργαζόμενους και τους συνταξιούχους. Με ολέθρια αποτελέσματα για ολόκληρη την εργατική τάξη.

Κ.Μ. Κρυπτοδήμος